

1. О. Балануца *Оцінка стану іноземного інвестування в економіку України*. - *Економіка*. - 2009. - №5. - с. 158-161 2. *Міжнародний діловий журнал «ІМДЖ.ІА»*. - 2009. - №1(6). - с. 60-61. 3. Веб-сайт Міністерства закордонних справ України - <http://www.mfa.gov.ua> 4. Веб-сайт Управління оборотними активами – <http://intkonf.org> 5. Веб-сайт Головного управління статистики у Львівській області - <http://lv.ukrstat.gov.ua> 6. В.Г. Федоренко „Інвестознавство” Київ–2003 рік

Суркова А.В.

студ. групи ЕКПм – 11

Науковий керівник – к. т. н., доц. Кічор В.П.

МОДЕЛЮВАННЯ РИЗИКІВ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОРТФЕЛЯ

Визначений набір корпоративних цінних паперів (ЦП) з різним ступенем дохідності і ризику, а також державних ЦП з фіксованим доходом утворює інвестиційний портфель [1]. Ризик інвестиційного портфеля — це міра того, що настануть обставини, за яких інвестор може понести збитки, спричинені інвестиціями в портфель. Управління портфелем ЦП — це планування й регулювання структури портфеля, а також діяльність із досягнення необхідного рівня ризику і мінімізації витрат [3]. Актуальною проблемою є аналіз існуючих моделей оптимізації ІП, а також визначення умов застосування тієї чи іншої моделі.

Моделювання ризиків ІП передбачає вибір інвестиційної політики, збір інформації про ринок цінних паперів, де інвестор формує свій портфель, даних про фондові ринки інших країн, складання короткострокових прогнозів щодо розвитку ринку, аналіз діяльності підприємств і компаній, розробка інвестиційної стратегії, вибір оптимальної структури ІП і визначення найімовірніших ризиків.

Оптимізація ІП за критеріями максимізації економічної вигоди і мінімізації ризиків називається портфельною теорією. Її математична формалізація була започаткована американським вченим Г.Марковіцем, розвивали її В.Шарп, Дж.Тобін, Ж.Моссін та ін [2].

Класичною методикою оптимізації ІП є модель Г. Марковіца. В ній за міру ризику прийнято стандартне відхилення величини дохідності. Чим більше значення даного показника, тим більш ризикованим буде портфель. Інвестор повинен оцінити дохідність та стандартне відхилення кожного портфеля і вибрати такий, який забезпечує максимальну дохідність при прийнятному рівні ризику або мінімальний ризик при заданому рівні очікуваної дохідності. Модель задачі Марковіца має вигляд:

$$\sigma_p^2 = \sum_{i=1}^n \sum_{j=1}^n x_i x_j \delta_{ij} \rightarrow \min$$
 (мінімізація ризику), де x_i , x_j – частки

інвестованих коштів у відповідні види ЦП, δ_{ij} – елементи коваріаційної

матриці. $\sum_{i=1}^n m_i x_i = R_p$, де m_i – сподівана дохідність i -го виду ЦП, R_p -

очікувана дохідність портфеля[2]. Недоліками моделі У.Марковіца є те, що вона не враховує ліквідність ЦП, не передбачає похідних ЦП , а

розподіл дохідності активів не є нормальним.

У.Шарп запропонував одноіндексну модель, за якою дохідність i -го ЦП r_i формується під впливом одного чинника – ринкового портфеля: $r_i = \alpha_i + \beta_i r_m + \varepsilon_i$, де r_m – дохідність ринкового портфеля; ε_i - випадкова величина, яка характеризує вплив неврахованих чинників; α_i і β_i - параметри економічної моделі.

Коефіцієнт β_i в моделі Шарпа називають коефіцієнтом бета і використовують в якості міри систематичного ризику окремих видів цінних паперів. Зокрема, коефіцієнт β_i звичайної акції i -го виду показує, на скільки відсотків збільшиться (зменшиться) її дохідність, якщо дохідність ринкового портфеля збільшиться (зменшиться) на 1% [2].

Модель Шарпа дає можливість досліджувати систематичні і несистематичні ризики. Систематичний ризик обумовлений системними загально ринковими факторами, які впливають на стан економіки загалом. Цінні папери, залучені до інвестиційного портфеля, характеризуються різним ступенем систематичного ризику, зменшити який шляхом диверсифікації не можна. В моделі Шарпа не ліквідовано наведені в моделі Марковіца недоліки, проте зменшено обсяг обчислень за допомогою використання лінійної регресійної моделі.

У випадку, коли можуть бути встановлені ймовірності досягнення того чи іншого значення дохідності, варто застосовувати для оптимізації інвестиційного портфеля модель Марковіца. Якщо критичною проблемою є зменшення обсягів обчислень, то кращим варіантом оптимізації є модель Шарпа.

1. Вітлінський В.В., Верченко П.І. Аналіз, моделювання та управління економічним ризиком: Навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. – К.:КНЕУ, 2000. 2. Кічор В.П., Фещур Р.В., Воробець С.Й., Яворська Н.Р. Обґрунтування господарських рішень та оцінювання ризиків: Навч. посібник. – Львів: Бухгалтерський центр «Ажур», 2011. 3. Останкова Л.А., Шевченко Н.Ю. Аналіз, моделювання та управління економічними ризиками: Навч.посібник. – Київ: ТОВ «Центр учбової літератури», 2011.

Томків І.С.

студ. групи ЕКПм-11

Науковий керівник – к.е.н., доц. Ємельянов О.Ю.

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ НАДІЙНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Однією з найважливіших характеристик фінансового стану підприємства є його фінансова надійність (стійкість), що описує рівень забезпечення стабільності його діяльності в майбутньому. Вона пов'язана із загальною фінансовою структурою підприємства, його залежністю від кредиторів та інвесторів. Загалом, фінансова стійкість – це такий стан фінансових ресурсів, за якого підприємство, вільно маневруючи